

var kommet fuldstændig galt af Sted med mine Udtalelser, skal jeg ganske skænke det ærede Medlem Hr. Hedelund. Jeg har den Erfaring fra de Møder, jeg har deltaget i ude i Landet, eller hvor jeg har set det ærede Medlem optræde, at det ærede Medlem altid siger det om en hvilken som helst Modstander, han staar overfor, ganske ligegyldigt hvordan Forhandlingen former sig, og dette stereotype Udtryk bruges for, at de moderate Amtstidender kan have noget at skrive. Saa kan de skrive: Hedelund fastslog, at den paagældende Taler — som altsaa var hans Modstander — ikke havde fjerneste Begreb om, hvad han talte om. Det er jeg saa kendt med, jeg ved, at det betyder ikke noget, saa jeg skal ikke yderligere komme ind paa det. Skønt det er nævnt baade af det ærede Medlem Hr. J. P. Jensen og af den højtærede Landbrugsminister, synes jeg alligevel, jeg ogsaa vil pege paa, at det ærede Medlem Hr. Hedelund ikke kan fremsætte sin Kritik paa den Maade, som han gjorde, uden at ramme sin egen Partifælle det ærede Medlem Hr. Rytter, der som Justitsminister har fremsat et Forslag, hvis Princip var ganske det samme, nemlig det, at Kød fra daarlige eller mindre betryggende Kredse ikke maatte forhandles i Kommuner, der havde offentlige Slagtehus med Slagtevæng. Hvis man altsaa her skal kunne tale om, at der er gaaet Politik i Spørgsmaalet, saaledes som det ærede Medlem Hr. Hedelund — og for Resten ogsaa det ærede Medlem Hr. Steen — har gjort, saa maa det være de ærede Medlemmer selv, der bringer Politik ind i det. Thi hvad kan Grunden ellers være til, at enslydende Lovforslag behandles saa forskelligt, som de ærede Medlemmer Hr. Hedelund og Hr. Steen har behandlet de tidligere Lovforslag og saa dette, tidligere Forslag, der ikke var mindre vidtgaaende, ja, paa enkelte Punkter endogsaa mere vidtgaaende i Retning af Landskødkontrol? Den Gang hørte man ikke noget om „Politik“ hverken fra Venstres Ordfører eller fra de Radikales Ordfører, det var deres eget Parti, der havde fremsat Lovforslaget, og man var tilsyneladende tilfreds med det. Nu kommer det samme Lovforslag fra den socialdemokratiske Minister, og saa siges der straks, at der er Politik i det, og det bliver bekæmpet og fejlet til

Side. Jeg kan ikke se andet end, at denne Fremgangsmaade er „Politik“, hvis der overhovedet er Tale om Politik ved denne Lejlighed.

Ordføreren for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Ulich, udtalte sig, som allerede bemærket, betydeligt mere forstaaende end det ærede Medlem Hr. Hedelund, selv om han ikke i et og alt kunde tiltræde Lovforslaget, og jeg anerkender, at det ærede Medlem Hr. Ulich saa betydeligt mere sagligt paa Sagen end det ærede Medlem Hr. Hedelund. Der synes saaledes at være nogen Forstaaelse indenfor det konservative Folkeparti for Betydningen af Kødkontrol, og Partiet kunde jo da heller ikke skyde en saadan Interesse til Side uden at komme til at gaa imod sine egne Partifæller i en stor Del af vore Købstadkommuner, thi der er jo endnu Købstadkommuner, der styres konservativt, som er § 1-Kommuner, og i hvilke der for længst er oprettet offentlige Slagtehus med Slagtevæng og hvad dertil hører.

En saadan Kritik, som det ærede Medlem Hr. Hedelund har fremsat af det foreliggende Lovforslag, i det hele taget af Bestræbelserne for at indføre Landskødkontrol, kan jeg ikke begribe at man kan fremsætte, naar man har den mindste Ansvarfølelse i dette Spørgsmaal. Jeg kan ikke give det ærede Medlem Ret i, at et privat Slagtehus, der var underkastet en Kontrol som den, der er Tale om efter § 2, skulde være lige saa betryggende som et offentligt Slagtehus med Slagtevæng. Der mangler alligevel efter min Erfaring en hel Del, thi selv om der paa de offentlige Slagtehus ikke altid er Dyrslæger til Stede, saa er der altid autoriserede Opsynsmænd, som passer meget nøje paa. Jeg tvivler om, at der kan ske nogen Fejltagelse af særlig Betydning, selv om en Dyrslæge til Tider ogsaa kan være lidt træt, thi alting er lagt saaledes til Rette, at det er temmelig usandsynligt.

De ærede Ordførere har opfattet mig fuldstændig rigtigt, naar de af mine Udtalelser har faaet det Indtryk, at det eneste, jeg anser for betryggende, er offentlige Slagtehus med Slagtevæng. Det mener jeg maa være Idealet; det er det, som indeholder den fulde Garanti, og saa kan det maaske endda hændes, at man i enkelte Tilfælde bliver bedraget — Bedragere kan man jo